

Publicerad 2018-01-18 18:14 av Aloisia

"Allt är bra" är en roman om relationer; vissa fungerar bättre, andra sämre. Somliga ljuger för andra, somliga ljuger för sig själva. Jag tänker publicera ett avsnitt åt gången. Totalt består romanen av 69 avsnitt.

Sen började vi prata mangling (Allt är bra 17/69)

(På kontoret, diverse arbetskamrater, Annelie)

"Stryka skjortor åt någon annan? Nej det skulle jag aldrig göra. Den som vill ha en struken skjorta får stryka den själv.”

”Och den som vill ha en ren skjorta?”

”Den får tvätta den.”

”Så kan man väl inte ha det. Blir man ihop så tar man all tvätt, inte sjutton kan man ha din tvätt och min tvätt. Det hörs att du inte har någon karl. Förresten, vem tvättar dina kläder Annelie?”

”Mamma.”

”Ja där ser man.”

Sigrids dagbok:

Nämnde vid lunchbordet igår att jag haft en skön stund vid strykbrädan. Det uppstod en ganska intressant diskussion om strykande, om det ska strykas eller inte, om det är ett nöje eller inte, och framför allt, vem som ska stryka, han eller hon. Verkar som jag hade fel om att det skulle vara en generationsfråga, några äldre damer på kontoret sa absolut ifrån, inte ett strykjärn över tröskeln. Strykfritt ska det vara, punkt slut. Aldrig att de skulle offra av sin dyrbara tid på något dylikt. Sen började vi prata mangling också (vilket jag älskar att göra, har en mangel i källaren, älskar den, älskar alltihop, men jag teg om det).

Lustigt nog var det några av de yngre tjejerna som var väldigt inne på att stryka (manglingen var lite mer tveksamt, mest för att de saknade tillgång till mangel tror jag). Det klart att man skulle stryka, och det klart man skulle stryka mannens skjortor, en välstruken skjorta visar på klass, och på en kärleksfull hustru. Det där sista sa de inte, det är jag som tror att de menade så. Att stryka sin mans skjortor är ett tecken på kärlek. Och vem vill inte visa tecken på kärlek.

Annelie sa att hon aldrig skulle kunna tänka sig att stryka något, och allra minst stryka en skjorta åt en man, skulle han vilja ha strukna skjortor finge han göra det själv. Det förvånade mig faktiskt lite, för hennes pappa har alltid välstrukna skjortor, jag skulle ha trott att strykbrädan hade sin självklara plats i den familjen. Och att mamman har sin självklara plats vid strykbrädan.

Om jag tänker efter så var det kanske en naturlig reaktion, inte bli som sin mamma, inte göra som ens mamma gör. Faktum är att det var roligt att se att Annelie kan öppna munnen och uttala en egen åsikt när det är fullt med folk närvarande, hon börjar nog få lite skinn på näsan trots allt, ungen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aloisia med Poeter.se id #14332 innehar upphovsrätten